

УДК 351.4

DOI: 10.35340/2308-104X.2019.82-1-08

**ВЗАЄМОДІЯ ПОЛІТИЧНОГО
ТА АДМІНІСТРАТИВНОГО
УПРАВЛІННЯ: УРОКИ ДЛЯ
УКРАЇНИ**

ЛЕНІГЕВИЧ Б. В.,
здобувач кафедри європейської
інтеграції та права Львівського
регіонального інституту
державного управління,
Національної академії державного
управління при Президентові
України

**INTERACTION OF POLITICAL
AND ADMINISTRATIVE
MANAGEMENT: LESSONS FOR
UKRAINE**

LENIGEVYCH B.,
postgraduate student at the
Department of European
Integration and Law, Lviv Regional
Institute of Public Administration
of the National Academy of Public
Administration under the President
of Ukraine

Стаття присвячена вивченню взаємодії політичного та адміністративного управління. Автором аналізується практика деполітизації системи виконавчої влади. Зазначається, що в Україні існує нормативно-правове підґрунтя, яке визначає, характеризує, обмежує права та обов'язки посадових осіб як адміністративного спрямування, так і політичного. Охарактеризована участь політичних партій як посередника у діалозі між органами влади та суспільством.

Ключові слова: політичні партії, публічне управління, державне управління, механізми взаємодії, роль політичних партій, адміністративне управління.

Статья посвящена изучению взаимодействия политического и административного управления. Автором анализируется практика деполитизации системы исполнительной власти. Отмечается, что в Украине существует нормативно-правовая база, которая ограничивает функционал должностных лиц как административного, так и политического управления. Охарактеризована роль политических партий в качестве посредника в диалоге между органами власти и обществом.

Ключевые слова: политические партии, публичное управление, государственное управление, механизмы взаимодействия, роль политических партий, административное управление.

The article is devoted to the study of the interaction of political and administrative management. The author analyzes the practice of depoliticizing the system of executive power. It is noted that in Ukraine there is a legal and regulatory framework that defines, characterizes, restricts the rights and obligations of both administrative and political officials. Participation of political parties as an intermediary in the dialogue between authorities and society is characterized.

Keywords: political parties, public administration, state administration, mechanisms of interaction, role of political parties, administrative management.

Постановка проблеми. Демократичний вибір і прагнення України бути повноправним учасником європейського співтовариства неухильно ставить питання про розбудову в країні громадянського суспільства, формування відповідних інститутів та форм їх взаємодії. Ефективному прийняттю державно-управлінських рішень щодо розв'язання проблеми розбудови громадянського суспільства, формування відповідних інститутів та форм їх взаємодії в нашій країні має сприяти дослідження суспільно-політичних процесів внутрішнього характеру зарубіжних країн, що може інтегруватися в системне дослідження світового розвитку. Результатом такої роботи має бути формування загальних рекомендацій для підвищення ефективності державного управління, створення умов взаємодії суб'єктів політичного і соціального процесу, збереження політичної та економічної стабільності в країні, регіоні, території.

Питання взаємодії органів державної влади та політичних утворень є актуальним питанням сучасної демократії у світі та в Україні. Система взаємодії органів державної і влади є вкрай різноманітною. Вона стосується економічних, соціальних, культурних, екологічних, релігійних, національних, регіональних питань тощо. Нагальність вивчення такого питання полягає перш за все у створенні дієвої системи такої взаємодії в Україні під час політичної та економічної кризи. Питання функціонування та розмежування повноважень та впливів перманентно піднімається в працях вітчизняних та зарубіжних науковців, експертів, дослідників, управлінців та політиків.

Аналіз останніх досліджень і публікацій Підвалини для вирішення суспільно-політичної ролі партій були закладені у фундаментальних працях видатних науковців, таких як Н. Мак'явеллі, Дж. Милль, Е. Берк та М. Дюверже. Питання визначення місця й ролі політичних партій в соціально-політичному просторі України було викладене в працях відомих українських вчених та дослідників, таких як О. Зайчук, Л. Гонюкова С. Здіорук, В. Бичек, І. Артеменко, В. Назаренко.

Однак, не зважаючи на численні здобутки вітчизняних вчених, продовження наукових розвідок потребує подальше вивчення механізмів державного регулювання політичних партій, можливостей підвищити ефективність їх взаємодії з бюрократичним апаратом виконавчої влади в сучасних умовах децентралізації країни.

Мета статті – проаналізувати сучасний стан взаємодії органів державної влади та політичних партій, визначити проблеми та перспективи такої взаємодії.

Виклад основного матеріалу дослідження. Одним із громадянських інститутів є політичні партії, які діють відповідно до Закону України «Про політичні партії» [3]. А відтак, політичні партії – це зареєстроване згідно із законом добровільне об'єднання громадян, прихильників певної загальнонаціональної програми суспільного розвитку, що має своєю метою сприяння формуванню і вираженню політичної волі громадян, бере участь у виборах та інших політичних заходах. Аналіз положень Закону України «Про політичні

партії» показав, що головним призначенням політичних партій є вираження волі громадян, але практика свідчить про інше. Реалії нашого буття вказують на те, що політичні партії поступово втрачають своє головне призначення й ставлять на меті лобіювання лідерами таких об'єднань своїх власних інтересів. Крім того, політичні партії стали засобом прикриття збагачення багатьох так званих представників народу, а постійні політичні «війни за владу» в нашій країні красномовно підтверджують таке становище. Як слушно зазначила Т. О. Бутирська, в сучасних умовах цілі політичної діяльності як боротьби за владний ресурс із метою здобуття групової вигоди вступають у протиріччя з цілями державного управління як виразника суспільних інтересів. У державного управління інші функції і цілі, тому політичні й державні цілі є різноспрямованими. Партії як політичні інститути завоювання влади групами людей, що виникли в ХІХ ст., досягли свого найвищого рівня розвитку в ХХ ст. і продемонстрували прагнення до державного тоталітаризму (КПРС, БААС та ін.) [2, с. 11].

Політичні партії України сьогодення представляють собою «еліту» нашого суспільства. Недоторканість народних депутатів ставить під сумнів «благу мету» існування партій, розв'язуючи руки «слугам народу» й підштовхуючи їх до стійкої впевненості у безвідповідальності. А тому, на наш погляд, дієвим засобом повернути політичні партії обличчям до народу є, у першу чергу, відмовлення від статусу недоторканості, оскільки принцип відповідальності є одним із пріоритетних принципів діяльності всіх суб'єктів суспільно-політичних відносин. Сьогодні інститут політичних партій не відіграє свого основного призначення бути виразником інтересів народу, що вказує на дуже низький рівень розвитку громадянського суспільства. [6, с. 269–276]

На нашу думку, в умовах всесвітньої глобалізації всіх сфер суспільного життя і сучасної євроінтеграційної політики України еволюція розвитку вітчизняних політичних інститутів має порівнюватися з відповідним досвідом розвитку політичних систем країн Західної та Східної Європи. Саме в цих країнах виникли перші політичні партії у світі та сформувалися основні політико-філософські доктрини сучасності. Усі вони мають різні виборчі системи та правові основи діяльності політичних партій, відповідно й умови політичної взаємодії в них різні.

Аналіз відповідної наукової літератури щодо міжнародного досвіду та історичної практики використання владно-партійної взаємодії переконливо свідчить – можливість успішного й динамічного розвитку суспільства чималою мірою залежить від рівня взаємодії між різними структурами влади і, насамперед, між законодавчою і виконавчою її гілками. При цьому рівень такої взаємодії пов'язаний не стільки з формою правління, яка склалася в державі, скільки з наявністю відлагодженого механізму співпраці, в основі якого покладені принципи розподілу повноважень на основі чіткого визначення компетенції кожної з гілок влади, постійного взаємного контролю за діяльністю одна одної, високого рівня відповідальності – правової та політичної – за свої рішення та дії, що передбачає персоніфікацію відповідальності, тобто підвищення відповідальності вищих посадових осіб. Дотримання цих принципів виступає запорукою зміцнення єдності державної влади у вирішенні завдань

забезпечення національних інтересів країни і створення якісної та ефективної системи державного управління.

Також слід відмітити практику деполітизації системи виконавчої влади, шляхом розмежування адміністративних та політичних посад. Традиційно в теорії державного управління розглядається постулат про те, що органи державної влади покликані дотримуватись та реалізовувати програми та політику, яка встановлюється законодавчими органами влади, главою держави та урядом. Через такий підхід органи державної влади офіційно залишаються без самостійності, та не можуть ставити цілі та задачі у своїй діяльності. В США цієї моделі притримувався В. Вільсон, один із основоположників науки державного управління. Дякуючи такому підходу в США на кінці XIX ст. отримала широке розповсюдження ідея відокремлення управління та політики, тобто розмежування політичних та адміністративних посад [11].

Розмежування державного апарату з метою запобігання негативних впливів політизації є складним завданням для України і понині, незважаючи на новий прийнятий Закон України «Про державну службу» в новій редакції. Відтак, до цього часу науковцями та експертами обговорюється механізм нівелювання владного впливу політичних посад на адміністративні, оскільки питання нейтральності державної служби й досі актуально для нашої держави.

У Великій Британії, скажімо, Палата громад, будучи важливим інститутом державної влади, не має незалежності при вирішенні державних справ, оскільки більшість реальних дій у Палаті відбувається під керівництвом Кабінету Міністрів через механізм партійного контролю. Саме у парламенті відбувається взаємодія політичної та адміністративної систем. Лідер партії на щорічних партійних конференціях отримує мандат партійної підтримки через затвердження його програми. Вона реалізується урядовими діями або «тіньовим кабінетом» залежно від реальної розстановки політичних сил у Палаті громад. Перемога на виборах дає змогу більшості запровадити відповідну політичну програму в реальну діяльність уряду.

Отже, особливість британської системи владно-партійної взаємодії полягає в тому, що у британському парламенті законопроекти можуть прийматися тільки за пропозицією уряду, який є єдиним носієм законодавчої ініціативи, оскільки в умовах партійного протистояння пропозиції-опозиції чи окремих депутатів, не можуть отримати більшості при голосуванні, і їх поява є тільки марнотратством часу. Проте слід зазначити, що цей консервативний механізм усе ж поступово адаптується до нових умов. Так, у 1967 р. була запропонована посада парламентського комісара з контролю за діяльністю адміністрації, котрий розглядає суперечності з управління державними справами, якщо цього вимагають члени Палати громад. Водночас уряд відповідає за організацію роботи обох палат британського парламенту. Як ініціатор державної політики він визначає, які дії парламенту були б бажані, пояснює та захищає свою позицію у відкритій дискусії [4].

У Федеративній Республіці Німеччина система державної влади базується на класичному принципі розподілу влади, хоча безпосередньо у тексті Основного закону він не зафіксований. Законодавча влада сконцентрована на федеральному рівні у двох палатах – Бундестагу та Бундесрату. Виборність

Бундестагу за змішаною системою розкриває демократизм законодавчої влади, котра створюється прямими діями виборців, які мають по два голоси, обираючи одночасно половину депутатів за партійними списками, а другу половину – по мажоритарних округах. Друга палата представлена урядами земель залежно від розміру землі – від 3 до 6 представників [4].

При цьому владні ресурси законодавчої та виконавчої гілок влади мають рівновагу, а щоденні процедури тільки розкривають складний механізм досягнення рівноваги владних повноважень. Механізми їх взаємодії закладені у самій процедурі формування урядових структур. Адже обрання глави уряду – канцлера – передбачає довготривалу процедуру, яка враховує розстановку політичних сил Бундестагу, коли партії, що отримали шанс стати парламентськими партіями, не тільки переступили 5% бар'єр, але й зуміли між собою домовитись та погодити, хто ввійде до правлячої коаліції, а хто буде в опозиції.

У цілому ж, парламентські системи зазначених країн передбачають повний спектр функціонування механізмів взаємодії між законодавчою і виконавчою владами, які в тій чи іншій мірі проявляються в усіх демократичних країнах Європейського співтовариства. До них належать перш за все такі як:

- часи запитань законодавців до урядовців;
- дебати під час відкладених сесій;
- ранкові заяви;
- дні, визначені для дебатів за ініціативою опозиційних партій;
- система особливих комітетів та ін.

Як бачимо, міжнародний досвід дає досить багату палітру розбудови механізму взаємодії між законодавчою і виконавчою владами, вивчення якого дає можливість створити власну модель такої взаємодії. В основу такої моделі, на наш погляд, має бути покладений принцип солідарної відповідальності на основі формування сталої парламентської більшості, яка має нести відповідальність за розробку державної політики, формування уряду та його діяльність. Реалізація цього принципу потребує досягнення структурної ідентичності уряду, парламенту та узгодженості дій відповідних міністерств і парламентських комітетів.

Для більш продуктивного впровадження досвіду функціонування політичних партій в європейських країнах важливим є також конкретний аналіз структури й умов владно-партійної взаємодії. Зокрема, урахування характеристик конкретної партійної системи як однієї із складових політичної системи дозволить розширити знання про механізми політичної взаємодії відповідно до особливостей формально-структурного функціонування органів влади та політичних партій. Партійні програми політичних партій радикального спрямування, враховуючи лівих та правих, ігнорують поняття «громадянське суспільство» й все з ним пов'язане [1].

Саме ці сили зумовлюють нормативно-регуляторну сферу в структурі політичної системи, а ті в свою чергу впливають на інші напрямки діяльності суспільства. Так, з встановленням демократії в Україні буде посилюватись тенденція до зростання кількості та впливу різноманітних політичних об'єднань громадян. Усе більше стає помітний їхній внесок у вирішення

загальнонаціональних і регіональних задач, пов'язаних з розвитком економіки, соціальним захистом населення та ін., бо, як відомо, політичні об'єднання громадян є важливим інструментом вираження волі не тільки окремих соціальних груп, а й всього народу. Політичні об'єднання громадян це інструмент, що забезпечує нормальне функціонування громадянського суспільства, відіграє важливу роль у визначенні, відборі, систематизації та вираженні суспільних інтересів [1].

Характер взаємодії органів державної влади, політичних партій, суспільства, визначаються особливостями соціально-економічного розвитку, правовими рамками взаємодії, відносинами основних політичних сил. Реформа механізмів взаємодії актуалізується при переході від неоліберальних до інституційних реформ. Водночас загострюється суперечність між потребою у посиленні управлінського впливу та політичною структуризацією. Характер її розв'язання залежить від взаємодії політичної системи з зовнішнім середовищем, внутрішніх загроз стабільності та інституційного вибору, здійсненого при становленні політичної системи. Тенденцією розвитку механізмів взаємодії є концентрація політичного впливу в уряді, що збільшує роль середнього рівня управління та знижує політичну роль нижчої ланки. Це не виключає можливості прямих зв'язків між нижнім та верхнім рівнями, чому сприяють кулуарні методи ухвалення рішень [8].

Надмірна концентрація впливу за плюралістичної структури уряду здатна провокувати політичні конфлікти у владі. Стабільність влади залежить від політичної «однорідності» її інститутів, а за неможливості досягти її – від домінуючої сили, що сприяє забезпеченню балансу між політичними угрупованнями. Досвід України дозволяє висунути гіпотезу, що ці передумови найкраще забезпечуються, коли коаліція формується партіями, а не блоками. Але не можна ігнорувати й чинник політичної культури учасників процесу, зокрема вищого керівництва виконавчої влади у забезпеченні балансу [8].

Слід відмітити, що вагомим впливом на діяльність органів виконавчої влади мають також Верховна Рада України та Президент України. Зокрема, згідно Конституції України (ст. 106) [5]. Президент України призначає за згодою Верховної Ради України Прем'єр-міністра України; припиняє повноваження Прем'єр-міністра України та приймає рішення про його відставку; призначає за поданням Прем'єр-міністра України членів Кабінету Міністрів України, керівників інших центральних органів виконавчої влади, а також голів місцевих державних адміністрацій та припиняє їхні повноваження на цих посадах; призначає за згодою Верховної Ради України на посаду Генерального прокурора України та звільняє його з посади; призначає половину складу Ради Національного банку України; призначає половину складу Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення; призначає на посади та звільняє з посад за згодою Верховної Ради України Голову Антимонопольного комітету України, Голову Фонду державного майна України, Голову Державного комітету телебачення і радіомовлення України; утворює, реорганізовує та ліквідує за поданням Прем'єр-міністра України міністерства та інші центральні органи виконавчої влади, діючи в межах коштів, передбачених на

утримання органів виконавчої влади; скасовує акти Кабінету Міністрів України та акти Ради міністрів Автономної Республіки Крим [5].

Верховна Рада України в свою чергу має визначенні Конституцією України повноваження, згідно яких проваджує зовнішню та внутрішню державну політику, приймає закони та виконує представницьку функцію, яка була делегована під час виборів, таким чином представляючи інтереси народу України. У ВРУ складається коаліційна більшість, яка в свою чергу формує Кабінет Міністрів України – вищий виконавчий орган влади в державі. Представники парламентської опозиції, в свою чергу мають обмежений вплив на формування вищих органів виконавчої влади, та залишаються осторонь від більшості державно-політичних процесів.

Вивчаючи досвід розвинутих країн світу, можемо зазначити, наявність розвинутого громадянського суспільства є вагомим інструментом впливу на взаємодію органів виконавчої влади та політичних партій, оскільки в суспільстві з'являються реальні відпрацьовані правові механізми такого взаємодії.

У розвитку тієї чи іншої країни зарубіжний досвід, безумовно, відіграє велику роль, зокрема і в частині організації державної влади та здійснення політики. Беручи за основу ефективні та результативні досягнення розвинутих країн та адаптуючи їх до характерних ознак та ментальності, кожна країна намагається відповідати вимогам часу в межах своїх можливостей та особливостей [9].

Висновки і перспективи подальших досліджень. Світовий досвід демонструє, що одним із напрямів демократичного розвитку, який був опрацьований у демократичних країнах із розвиненим громадянським суспільством, є роздержавлення, децентралізація та деконцентрація управлінських послуг. За такого підходу йдеться про те, що держава делегує низку своїх повноважень щодо надання управлінських послуг населенню органам місцевого самоврядування, недержавним громадським утворенням і структурам ринкової економіки. Зокрема, вагомим лишається вплив осіб, що займають політичні посади в органах виконавчої влади на працівників адміністративних посад, оскільки виконавчо-управлінська діяльність в державі проваджується згідно політичної доцільності і не завжди враховує інтереси суспільства. При цьому варто зазначити, що не дивлячись на часту зміну політичного курсу держави, впровадження управлінсько-політичних рішень більшою мірою залежить від професійності працівників виконавчих органів державної влади.

Для організації ефективного державного управління надзвичайно важливо також створити механізми співпраці політичних діячів та адміністративних чиновників, визначити зміст, засоби, сфери впливу та взаємодії. Тому впровадження зарубіжного досвіду реалізації механізмів представництва інтересів суспільних груп у владних структурах відповідно до реалій політичної системи України має бути базовим напрямом державного управління у сфері владно-партійної взаємодії як складової процесу оптимізації державно-управлінської діяльності.

Література:

1. Артеменко І. Вплив політичних партій на діяльність органів державного управління в Україні: теоретико-методологічний аспект *Науковий вісник ДРІДУ НАДУ* 02.04. URL: [http://www.dridu.dp.ua/zbirnik/2013-02\(10\)/4.pdf](http://www.dridu.dp.ua/zbirnik/2013-02(10)/4.pdf) (дата звернення: 13.01.2018).
2. Бутирська Т. О. Оптимізація взаємодії державної влади і громадянського суспільства (управлінський аспект): автореф. дис. ... канд. наук з держ. упр.: 25.00.02 / Одеський регіональний інститут державного управління Національної академії державного управління при Президентові України. Одеса, 2004. 22 с.
3. Закон України «Про політичні партії в Україні» від 5 квіт. 2001 р. № 2365-III», зі змінами та допов. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2365-14>. (дата звернення: 13.01.2018).
4. Конституции государств Европейского Союза. / Под общ. ред. Л. А. Окунькова. М. : Издат. группа Норма Инфра-М, 1999. 585 с.
5. Конституція України, прийнята 28 червня 1996 року зі змінами, внесеними згідно із законами № 2222-IV від 08.12.2004, № 2952-VI від 01.02.2011, № 586-VII від 19. 09. 2013, № 742-VII від 21. 02. 2014 // Відомості Верховної Ради України (ВВР України). 1996. № 30. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 13.01.2018).
6. Красівський Д. О. Європейські стандарти як фактор модернізації державно-управлінської діяльності. *Науковий вісник Академії муніципального управління*. Серія «Управління». 2013. Вип. 4. С. 269–276.
7. Лациба М. В. Чому нам потрібен новий закон «Про громадські організації»; Укр. незалеж. центр політ. дослідж. К., 2008. 40 с.
8. Перегуда Є. Політичні механізми взаємодії органів виконавчої влади в умовах домінування партійно-політичного плюралізму. *Політичний менеджмент*. №3. 2012. С. 101–110.
9. Соціально-економічні аспекти формування громадянського суспільства в Україні: монографія. Умань: Видавець «Сочінський», 2009. 284 с.
10. Стратегія реформування системи державної служби в Україні: Указ Президента України від 14 квітня 2000 р. № 599/2000. URL: <http://zakon1.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=599%2F200> (дата звернення: 13.01.2018).
11. A Decentered Theory of Governance: Rational Choice, Institutionalism, and Interpretation Mark Bevir, R. A. W. Rhodes, University of California, Berkeley. Institute of Governmental Studies Berkeley, 2001 p. 49.

References:

1. Artemenko I. Vplyv politychnykh partij na dijalnistj orghaniv derzhavnogho upravlinnja v Ukrajinі: teoretyko-metodologhichnyj aspekt *Naukovyj visnyk DRIDU NADU* 02.04. available at: [http://www.dridu.dp.ua/zbirnik/2013-02\(10\)/4.pdf](http://www.dridu.dp.ua/zbirnik/2013-02(10)/4.pdf) (data zvernennja: 13.01.2018).
2. Butyrsjka T. O (2004) Optymizacija vzajemodiji derzhavnoji vlady i ghromadjansjkogho suspiljstva (upravlinsjkyj aspekt): avtoref. dys. ... kand. nauk z

derzh. upr.: 25.00.02 / Odesjkyj rehionalnyj instytut derzhavnogho upravlinnja Nacionalnoji akademiji derzhavnogho upravlinnja pry Prezydentovi Ukrainy. Odesa,

3. Zakon Ukrainy «Pro politychni partiji v Ukraini» vid 5 kvit. 2001 r. no 2365-III», zi zminamy ta dopov. available at: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2365-14>. (data zvernennja: 13.01.2018).

4. Konstytucyy ghosudarstv Evropejskogho Sojuza. / Pod obshh. red. L.A. Okunjkova (1999). M.: Yzdat. ghruppa Norma Ynfra-M.

5. Konstytucija Ukrainy, pryjnata 28 chervnja 1996 roku zi zminamy, vnesenomy zghidno iz zakonamy no 2222-IV vid 08.12.2004, no 2952-VI vid 01.02.2011, no 586-VII vid 19. 09. 2013, no 742-VII vid 21. 02. 2014 // Vidomosti Verkhovnoji Rady Ukrainy (VVR Ukrainy). 1996. no 30. available at: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (data zvernennja: 13.01.2018).

6. Krasivs'kyj D. O. Jevropejski standarty jak faktor modernizaciji derzhavno-upravlins'koji dijalnosti. Naukovyj visnyk Akademiji municypalnogho upravljannja. Serija «Upravlinnja». 2013. no. 4. pp. 269–276.

7. Lacyba M. V. (2008) Chomu nam potriben novyj zakon «Pro ghromads'ki orghanizaciji» / M. V. Lacyba, O. Ju. Vinnikov, M. M. Sljusarevs'kyj; Ukr. nezalezh. centr polit, doslidzh. K.

8. Pereghuda Je. (2012) Politychni mekhanizmy vzajemodiji orghaniv vykonavchoji vlady v umovakh dominuvannja partijno-politychnogho pljuralizmu. Politychnyj menedzhment no3 pp. 101–110.

9. Socialjno-ekonomichni aspekty formuvannja ghromadjanskogho suspiljstva v Ukraini: monohrafija. Umanj (2009): Vydavecj «Sochins'kyj».

10. Strateghija reformuvannja systemy derzhavnoji sluzhby v Ukraini: Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 14 kvitnja 2000 r. no 599/2000. available at: <http://zakon1.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=599%2F200> (data zvernennja: 13.01.2018).

11. A Decentered Theory of Governance: Rational Choice, Institutionalism, and Interpretation Mark Bevir, R. A. W. Rhodes, University of California, Berkeley. Institute of Governmental Studies Berkeley, 2001 r. 49.

The article is devoted to the study of the interaction of political and administrative management. The author analyzes the practice of depoliticizing the system of executive power. It is noted that in Ukraine there is a legal and regulatory framework that defines, characterizes, restricts the rights and obligations of both administrative and political officials. Participation of political parties as an intermediary in the dialogue between authorities and society is characterized

The issue of interaction between public authorities and political entities is an issue of contemporary democracy in the world and in Ukraine. The system of interaction between state and government bodies is extremely diverse. It concerns economic, social, cultural, environmental, religious, national, regional issues, etc. The urgency of studying such a question is first of all in creating an effective system of such interaction in Ukraine during the political and economic crisis. The question of

the functioning and division of powers and influences is constantly raised in the works of domestic and foreign scholars, experts, researchers, managers and politicians.

World experience shows that democratization, decentralization and decentralization of management services are one of the areas of democratic development that has been developed in democracies with a developed civil society. According to this approach, the state delegates a number of its powers to provide management services to the population of local governments, non-state public entities and market economy structures. In particular, the influence of persons occupying political positions in executive bodies on the employees of administrative positions remains significant, since executive and managerial activity in the state is carried out according to political expediency and does not always take into account the interests of society. It should be noted that despite the frequent change in the political course of the state, the implementation of managerial and political decisions depends more on the professionalism of employees of executive bodies of state power.

It is also extremely important for the organization of effective public administration to establish mechanisms for cooperation between political figures and administrative officials, to determine the content, means, spheres of influence and interaction. Therefore, the introduction of foreign experience in the implementation of mechanisms for representing the interests of social groups in power structures in accordance with the realities of the political system of Ukraine should be the basic direction of government in the field of power-party interaction as part of the process of optimizing public-management activities.